

- a) at en anfægtelse ved domstolene af den processuelle lovlighed af afgørelser, som er omfattet af direktivets bestemmelser om offentlig deltagelse, kun kan tiltrædes og føre til ophævelse af afgørelsen, såfremt det efter sagens omstændigheder konkret er muligt, at den anfægtede afgørelse ville have fået et andet indhold uden den processuelle fejl, og såfremt den processuelle fejl samtidigt endvidere påvirker en materiel retsstilling, der tilkommer sagsøgeren, eller
- b) at der i forbindelse med anfægtelsen ved domstolene af den processuelle lovlighed af afgørelser, som er omfattet af direktivets bestemmelser om offentlig deltagelse, i videre omfang skal tages hensyn til processuelle fejl?

Såfremt det foranstående spørgsmål skal besvares som forudsat i litra b):

Hvilke indholdsmæssige krav skal der stilles til processuelle fejl, for at disse kan tages i betragtning til fordel for en sagsøger ved anfægtelsen ved domstolene af den processuelle lovlighed af en afgørelse?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/35/EF af 26.5.2003 om mulighed for offentlig deltagelse i forbindelse med udarbejdelse af visse planer og programmer på miljøområdet og om ændring af Rådets direktiv 85/337/EØF og 96/61/EF for så vidt angår offentlig deltagelse og adgang til klage og domstolsprøvelse (EUT L 156, s. 17).

⁽²⁾ Rådets direktiv 85/337/EØF af 27.5.1985 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet (EFT L 175, s. 40).

Sag anlagt den 13. februar 2012 — Europa-Kommissionen mod Den Franske Republik

(Sag C-76/12)

(2012/C 133/29)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: Europa-Kommissionen (ved W. Roels og C. Soulay, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Den Franske Republik

Sagsøgerens påstande

- Det fastslås, at Den Franske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 63 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde og artikel 40 i aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, idet den har opretholdt en skatteordning, der fritager udbytte, der udbetales af et fransk selskab til investeringsfonde med hjemsted i Frankrig, fra skat, mens udbytte, der udbetales til investeringsfonde med hjemsted i andre medlemsstater i Den Europæiske Union eller i Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, er undergivet en kildeskat.

- Den Franske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Kommissionen har med søgsmålet anfægtet den forskellige skattemæssige behandling af udbytte, der udbetales af franske selskaber til institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter), efter om disse investeringsinstitutter er hjemmehørende i eller uden for Frankrig. Et af elementerne ved skatteordningen for investeringsinstitutter, der er hjemmehørende i Frankrig, består i manglende beskatning af udbytte, der udbetales af franske selskaber. Derimod opkræves der i medfør af artikel 119a, stk. 2, i den almindelige skattelov (code général des impôts) kildeskat af udbytte, der udbetales af franske selskaber til ikke-hjemmehørende investeringsinstitutter. Kommissionen finder, at den forskellige skattemæssige behandling af hjemmehørende investeringsinstitutter og ikke-hjemmehørende investeringsinstitutter, selv om disse befinder sig i en objektivt sammenlignelig situation, uanset i hvilken stat de er hjemmehørende, udgør en hindring af de frie kapitalbevægelser, og at denne hindring hverken er begrundet i hensynet til en effektiv skattekontrol eller nødvendigheden af at sikre en afbalanceret fordeling af beskatningskompetencen.

Kommissionen har anført, at Domstolen har fastslået som fast praksis, der bl.a. er kommet til udtryk i dom af 19. november 2009, Kommissionen mod Italien (sag C-540/07), og af 20. oktober 2011, Kommissionen mod Tyskland (sag C-284/09), at medlemsstater, der undergiver udbytte, som udbetales til selskaber, der er hjemmehørende i andre medlemsstater, en skatteordning, som er mindre fordelagtig end den ordning, der gælder for udbytte, som udbetales til hjemmehørende selskaber, uden at denne forskellige behandling er begrundet i, at situationerne er objektivt forskellige, eller i almene hensyn, tilsidesætter deres forpligtelser vedrørende de frie kapitalbevægelser.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Administrativen sad Sofia-grad (Bulgarien) den 14. februar 2012 — »Evita K-EOOD« mod Direktor na Direktsia »Obzhalvane i upravlenie na izpalnenieto« Sofia

(Sag C-78/12)

(2012/C 133/30)

Processprog: bulgarsk

Den forelæggende ret

Administrativen sad Sofia-grad

Parter i hovedsagen

Sagsøger: »Evita K-EOOD«

Sagsøgt: Direktor na Direktsia »Obzhalvane i upravlenie na izpalnenieto« Sofia

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal begrebet »levering af varer« som omhandlet i artikel 14, stk. 1, i Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem⁽¹⁾, sammenholdt med artikel 345 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, fortolkes således, at det under de omstændigheder, der foreligger i hovedsagen, tillader, at modtageren af en levering erhverver retten til at råde over varer (generisk bestemte løsørengsstande), idet han erhverver ejendomsretten til disse varer ved i god tro og mod vederlag at få dem overdraget i sin besiddelse af en person, der ikke ejer disse, hvilket er tilladt efter medlemsstatens nationale ret, hvorved der skal tages hensyn til, at ejendomsretten til sådanne varer efter national ret overdrages ved deres overgivelse?
- 2) Er det en forudsætning for at godtgøre, at der for så vidt angår en konkret faktura i forbindelse med udøvelsen af retten i henhold til direktivets artikel 178, litra a), til at fradrage den faktisk betalte afgift, der er anført på denne faktura, er sket en »levering af varer« som omhandlet i artikel 14, stk. 1, i direktiv 2006/112, at modtageren af leveringen godtgør leverandørens ejendomsret, når leveringen vedrører generisk bestemte løsørengsstande og ejendomsretten til disse efter medlemsstatens nationale ret overdrages ved deres overgivelse, idet det efter den pågældende ret også er tilladt at erhverve ejendomsretten til sådanne varer fra en person, der ikke ejer disse, når erhvervelsen sker i god tro og mod vederlag?

Kan en »levering af varer« med henblik på fradrag af moms som omhandlet i direktivet anses for godtgjort, når modtageren under de omstændigheder, der foreligger i hovedsagen, efterfølgende har foretaget en levering af samme varer (mærkningspligtige dyr) i form af eksport med indgivelse af toldangivelse og der ikke foreligger beviser for tredjemands rettigheder til disse varer?

- 3) Skal det med henblik på godtgørelse af, at der for så vidt angår en konkret faktura i forbindelse med udøvelsen af retten i henhold til direktivets artikel 178, litra a), til at fradrage den faktisk betalte afgift, der er anført på denne faktura, er sket en »levering af varer« som omhandlet i artikel 14, stk. 1, i direktiv 2006/112, lægges til grund, at leverandøren og modtageren, der ikke er landbrugere, er i ond tro, når der ved modtagelsen af varerne ikke blev fremlagt noget dokument fra den foregående ejer, hvori dyrenes øremærker er anført i henhold til kravene i Den Europæiske Unions veterinærlovgivning, og dyrenes øremærker ikke er angivet i det veterinærcertifikat, der er udstedt af en administrativ myndighed, og som ledsager dyrene under transporten til det sted, hvor den konkrete levering finder sted?

Når leverandøren og modtageren selv har udarbejdet lister over øremærkerne på de dyr, der er blevet leveret til dem, skal det da lægges til grund, at de har opfyldt kravene i henhold til EU's førnævnte veterinærlovgivning, såfremt den administrative myndighed ikke har angivet øremærkerne i det veterinærcertifikat, som ledsager dyrene ved deres levering?

- 4) Er leverandøren og modtageren i hovedsagen, der ikke er landbrugere, i medfør af artikel 242 i direktiv 2006/112 forpligtet til at opføre genstanden for leveringen (mærkningspligtige dyr eller »biologiske aktiver«) i deres regnskaber under anvendelse af international regnskabsstandard 41, landbrug, og dokumentere kontrollen over disse aktiver i overensstemmelse med denne standard?
- 5) Er det i medfør af artikel 226, nr. 6), i direktiv 2006/112 påkrævet, at der på momsfakturaer som de i hovedsagen omtvistede også angives øremærkerne på de dyr, der efter EU's veterinærlovgivning er mærkningspligtige og genstand for leveringen, hvis medlemsstatens nationale ret ikke udtrykkeligt fastsætter et sådant krav for overdragelsen af ejendomsretten, og de parter, der deltager i leveringen, ikke er landbrugere?
- 6) Er det i medfør af artikel 185, stk. 1, i direktiv 2006/112 tilladt at regulere et fradrag på grundlag af en national bestemmelse som den i hovedsagen omhandlede, fordi det konkluderes, at det ikke er godtgjort, at leverandøren af de varer, der er indeholdt i leveringen, har ejendomsretten til disse, hvis leveringen ikke er blevet annulleret af nogen af de heri deltagende, modtageren har udvirket en efterfølgende levering af de samme varer, der ikke foreligger nogen beviser for, at tredjemand har gjort rettigheder til disse varer (mærkningspligtige dyr) gældende, modtageren af leveringen ikke påstås at have været i ond tro, og ejendomsretten til sådanne generisk bestemte varer efter national ret overdrages ved deres overgivelse?

⁽¹⁾ EUT L 347, s. 1.

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af
Verwaltungsgericht Berlin (Tyskland) den 17. februar
2012 — Rahmanian Koushkaki mod Bundesrepublik
Deutschland**

(Sag C-84/12)

(2012/C 133/31)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Verwaltungsgericht Berlin

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Rahmanian Koushkaki

Sagsøgt: Bundesrepublik Deutschland